

Biskup Pavel, služebník služebníků Božích, spolu s otci posvátného sněmu na trvalou památku

DEKRET O PŘIZPŮSOBENÉ OBNOVĚ ŘEHOLNÍHO ŽIVOTA

PERFECTAE CARITATIS PC

28. 10. 1965

Tento dekret je normativně praktického charakteru, který pojednává o řeholním životě přímo z hlediska obnovy řeholních společenství jako takových i jejich členů.

Ne vždy byly novost a hloubka požadovaného úsilí správně pochopeny: koncil vybízí k obrácení nejen osoby (tak již učinilo mnoho jiných koncilů), nýbrž společenství samotná. *Renovatio accomodata*: tento titul, správně pochopený, by měl být přeložen: Obnova skrze návrat k pramenům a skrze přizpůsobení se aktuálním potřebám. Používáme překladu Přizpůsobená obnova. Jedná se skutečně o jednoznačný návrat k čistým evangelijním pramenům a k pramenům původního charizmatu a o přizpůsobení se dnešním podmínkám. Nejedná se tedy pouze o restauraci starých hodnot ani o pouhou reformu zastaralých a přežitých věcí, ale o skutečné vytváření věcí nových: opětovné vtělení řeholního života více duchovního a více odpovídajícího vlastnímu charizmatu v kontextu současné kultury.

Předmluva

1. Posvátný sněm ukázal v konstituci začínající slovy „Světlo národů (*Lumen gentium*), že snaha o dokonalou lásku prostřednictvím evangelijních rad má původ v učení a příkladu božského Mistra a je skvělým znamením nebeského království. Nyní hodlá sněm pojednat o životě a kázni společenství (institutů), jejichž členové slibují čistotu, chudobu a poslušnost, a postarat se o jejich potřeby podle požadavků naší doby.

Od počátku byli v církvi muži a ženy, kteří se rozhodli zachováním evangelijních rad následovat Krista svobodněji a napodobovat ho věrněji; vedli život zasvěcený Bohu každý svým způsobem. Mnozí z vnuknutí Ducha svatého žili jako poustevníci, jiní dali vznik řeholním rodinám, které ochotně přijala a schválila církev svou autoritou. Tak podle Božího plánu vyrostla podivuhodná rozmanitost řeholních sdružení, která velmi přispěla k tomu, že je církev nejen vyzbrojena pro každé dobré dílo (srv. 2Tim 3,17) a připravena k úkolům při budování Kristova těla (srv. Ef 4,12), ale také pro krásu různých darů svých dětí vypadá jako nevěsta vystrojená pro svého ženicha (srv. Zj 21,2) a prozrazuje mnohotvárnou Boží moudrost (srv. Ef 3,10).

Při takové rozmanitosti darů všichni, kdo jsou povoláni od Boha k životu podle evangelijních rad a upřímně slibují je zachovávat, zasvěcují se Pánu zvláštním způsobem tím, že následují Krista, který žil v panictví a chudobě (srv. Mt 8,20; Lk 9,58) a svou poslušností až k smrti na kříži (srv. Flp. 2,8) vykoupil a posvětil lidi. Puzení láskou, kterou jim Duch svatý vlévá do srdcí (srv. Řím 5,5), čím dál tím více žijí pro Krista a pro jeho tělo, kterým je církev (srv. Kol 1,24). Čím vroucněji se tedy spojují s Kristem darováním sebe v celém rozsahu svého života, tím více se obohacuje život církve a tím plodnějším se stává její apoštolát.

Aby však vynikající hodnota života zasvěceného slibem evangelijních rad a jeho nezbytná úloha byly církvi v současných poměrech k většímu užitku, stanovil tento posvátný sněm následující směrnice. Týkají se jen všeobecných zásad přizpůsobené obnovy života a kázně řeholí a společenství společného života beze slibů i světských společenství při zachování jejich vlastní povahy. Zvláštní pravidla pro správný výklad a pro uplatnění těchto směrnic stanoví po koncilu příslušná autorita.

Všeobecné zásady přizpůsobené obnovy

2. Přizpůsobená obnova řeholního života v sobě zahrnuje jak nepřetržitý návrat ke zdrojům veškerého křesťanského života a k původní myšlence společenství, tak zároveň jejich přizpůsobení změněným časovým poměrům. Tato obnova se má uskutečňovat pod vlivem Ducha svatého a za vedení církve podle těchto zásad:

a) Protože hlavním pravidlem řeholního života je následování Krista podle učení evangelia, ať toto považují všechny společenství za nejvyšší pravidlo.

b) Je na prospěch církve, aby společnosti měly svůj zvláštní ráz a úkol. Proto je třeba věrně chápat a zachovávat jak ducha zakladatelů a jejich záměry, tak zdravé tradice; to vše tvoří dohromady rodinný majetek každé společnosti.

c) Všechny společnosti ať mají účast na životě církve. Ať každá podle své vlastní povahy přijme za své a podle svých sil podporuje její iniciativy a záměry např. v oblasti biblické, liturgické, dogmatické, pastorační, ekumenické, misijní a sociální.

d) Společnosti se mají starat, aby jejich členové náležitě znali životní poměry lidí, svou dobu a potřeby církve, aby mohli ve světle víry moudře posuzovat záležitosti dnešního světa a s planoucí apoštolskou horlivostí účinněji lidem pomáhat.

e) Řeholní život je zaměřen především k následování Krista a spojení s Bohem prostřednictvím slibu zachovávat evangelijní rady. Proto je třeba vážně si uvědomit, že i nejlepší přizpůsobení potřebám naší doby zůstane neúčinné bez obnovy duchovní; ta musí mít vždycky první místo i při rozvíjení vnější aktivity.

Praktická měřítko přizpůsobené obnovy

3. Způsob života, modlitby a práce ať všude, a zejména v misijních zemích, náležitě odpovídá dnešním tělesným a duševním podmínkám členů a rovněž – podle povahy každé společnosti – i potřebám apoštolátu, kulturním požadavkům, sociálním a hospodářským poměrům.

Podle stejných měřítek ať se přezkoumá i způsob řízení ve společnostech.

Proto se musí přiměřeně zrevidovat stanovy, „direktáře“, knihy zvyklostí, modlitební knihy, obřadní knihy a podobné sbírky, předpisy již zastaralé zrušit a vše upravit podle dokumentů tohoto posvátného sněmu.

Kdo má provádět tuto přizpůsobenou obnovu

4. Účinné obnovy a správného přizpůsobení se dá dosáhnout jenom spoluprací všech členů společnosti.

Avšak stanovit normy pro přizpůsobenou obnovu, vydávat zákony a umožnit jejich dostatečné a moudré vyzkoušení mohou jen příslušné authority, zejména generální kapituly, se schválením, pokud je nutné, Svätého stolce nebo místních ordinářů, jak to stanoví právo. Ve věcech, které se týkají celé společnosti, se mají představení vhodným způsobem dotázat svých podřízených a vyslechnout je.

Pro přizpůsobenou obnovu klášterů mnišek je možné přijímat přání a návrhy také od shromáždění federací nebo od jiných shromáždění zákonitě svolaných.

Všichni však ať mají na paměti, že naději na obnovu je třeba klást více do bedlivějšího zachování řehole a stanov než do rozmnožování předpisů.

Některé prvky společné všem formám řeholního života

5. Členové všech společností ať si připomenou, že slibem žít podle evangelijních rad odpověděli na Boží volání; tím nejen odumřeli hříchu (srv. Řím 6,11), ale také se zřekli světa, aby žili pouze pro Boha. Celý svůj život odevzdali jeho službě; je to zvláštní zasvěcení, které má svůj hluboký kořen v křestním zasvěcení a plněji je vyjadřuje.

Protože však bylo toto jejich sebedarování přijato církví, ať si jsou vědomi, že jsou také jí zavázáni službou.

Toto odevzdání se službě Bohu je musí naléhavě pobízet ke cvičení ve ctnostech, zejména v pokoře a poslušnosti, v statečnosti a čistotě. Jimi získávají podíl na Kristově zřeknutí se sebe (srv. Flp 2,7-8) a zároveň i na jeho životě podle ducha (srv. Řím 8,1-13).

Tedy řeholníci, věrní svým slibům, ať všechno opustí pro Krista (srv. Mk 10,28) a jdou za ním (srv. Mt 19,21) jako za jediným potřebným (srv. Lk 10,42), ať naslouchají jeho slovům (srv. Lk 10,39) a starají se o jeho věci (srv. 1Kor 7,32).

Proto členové všech společností mají hledat především a jedině Boha; rozjímání, ve kterém se přimknou k Bohu myslí i srdcem, mají spojovat s apoštolskou láskou; touto láskou ať se snaží přidružit se k dílu vykoupení a šířit Boží království.

Prvenství duchovního života

6. Ti, kdo slibují zachovávat evangelijní rady, ať především hledají a milují Boha, který nás miloval dříve (srv. 1Jan 4,10), a za všech okolností ať se snaží vést život skrytý s Kristem v Bohu (srv. Kol 3,3). Z toho vyvěrá a dostává podněty láska k bližnímu, zaměřená na spásu světa a budování církve. Tato láska zase oživuje a řídí i uskutečňování evangelijních rad.

Proto ať členové společností vytrvale pěstují ducha modlitby i modlitbu samu a přitom ať čerpají z pravých křesťanských zdrojů duchovního života. Na prvním místě ať mají denně v rukou Písmo svaté, aby četbou a rozjímáním Písma došli „nesmírně cenného poznání Ježíše Krista“ (srv. Flp 3,8). Ať srdcem i ústy konají v duchu církve posvátnou liturgii, zvláště tajemství nejsvětější Eucharistie, a svůj duchovní život ať napájejí z tohoto vydatného pramene.

Takto občerstvení u stolu Božího zákona a posvátného oltáře ať bratrsky milují Kristovy údy a synovsky ctí a milují pastýře. Ať stále více žijí a cítí s církví a úplně se věnují jejímu poslání.

Společnosti výlučně rozjímavé

7. Ačkoli potřeba činného apoštolátu je naléhavá, přece společnosti, které jsou zcela zaměřeny na kontemplaci tak, že se jejich členové věnují jedině Bohu v samotě a mlčení, ve stálé modlitbě a ochotném pokání, mají stále vynikající místo v Kristově tajemném těle, jehož „údy nemají všechny stejnou činnost“ (srv. Řím 12,4). Podávají totiž Bohu vznešenou obět' chvály, osvěcují Boží lid bohatými plody svatosti, povzbuzují ho svým příkladem a rozmnožují ho svou tajemnou apoštolskou plodností. Proto jsou ozdobou církve a zřídlem nebeských milostí. Nicméně i jejich způsob života musí být přezkoumán podle uvedených zásad a kritérií přizpůsobené obnovy. Je však třeba zachovat nedotčené jejich odloučení od světa a cvičení vlastní kontemplativnímu životu.

Společnosti věnující se apoštolátu

8. V církvi jsou četné společnosti kněžské i laické, které se věnují různým apoštolským dílům. Mají rozličné dary podle milosti, která jim byla dána: kdo má dar služby, ať slouží, kdo má dar vyučování, ať vyučuje, kdo má dar povzbuzování, ať povzbuzuje, kdo rozdává, ať to dělá velkodušně, kdo prokazuje milosrdenství, ať to dělá s radostí (srv. Řím 12,5-8). „Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch“ (1Kor 12,4).

V těchto společnostech patří apoštolská a dobročinná činnost k samé podstatě řeholního života. Tuto svatou službu a vlastní dílo lásky jim svěřila církev, aby ji vykonávaly jejím jménem. Proto má být celý řeholní život jejich členů prostoupen apoštolským duchem a naopak veškerá apoštolská činnost má být ztvárňována duchem řeholním. Aby tedy členové uskutečňovali v první řadě své povolání k následování Krista a Kristu sloužili v jeho údech, je třeba, aby jejich apoštolská činnost vycházela z těsného spojení s ním. Tím poroste i jejich láska k Bohu a bližnímu.

Proto ať tyto společnosti vhodně upraví svůj způsob života a své zvyklosti podle potřeb apoštolátu, kterému se věnují. Protože však řeholní život zaměřený k apoštolské práci má mnoho forem, je nezbytné, aby přizpůsobená obnova měla na zřeteli tuto různost a aby život členů v Kristově službě byl v různých společnostech podporován prostředky, které jsou jim vlastní a které jim vyhovují.

Je nutné zachovat mnišský a klášterní život

9. Úctyhodné zřízení mnišského života jak na Západě, tak na Východě ať se věrně zachovává a den ze dne ať se více skvěje ve svém ryzím duchu; během mnoha století si získalo v církvi i v lidské společnosti vynikající zásluhy. Hlavní povinností mnichů je pokorná a zároveň vznešená služba božské Velebnosti v hranicích kláštera. Buď se ve skrytém životě zcela věnují bohoslužbě, nebo převzali podle stanov některá díla apoštolátu a křesťanské lásky. Necht' tedy zachovávají svůj vlastní ráz, ale ať obnoví starobylé formy dobročinnosti a přizpůsobí je dnešním potřebám lidí, aby se jejich kláštery staly jakýmsi výchovnými středisky křesťanského lidu.

Také řeholní společnosti, které podle své řehole nebo podle svých stanov těsně spojují apoštolský život s chórovou povinností a s mnišskými zvyklostmi, ať uvedou svůj způsob života v soulad s požadavky svého apoštolátu, aby věrně zachovaly svou životní formu, neboť ona působí církvi znamenité dobro.

Laický řeholní život

10. Řeholní život laiků, jak mužů, tak žen, uskutečňuje naplno stav sliby podloženého zachovávání evangelijních rad. Proto si ho posvátný sněm velmi váží, neboť je tak užitečný pro pastorační

poslání církve při výchově mládeže, při ošetřování nemocných nebo jiných službách. Jeho členy utvrzuje v jejich povolání a vybízí je, aby přizpůsobili svůj život dnešním požadavkům. Posvátný sněm prohlašuje, že není námitek proti tomu, aby v řeholích bratří někteří členové z rozhodnutí generální kapituly obdrželi kněžské svěcení pro výkon kněžské služby v jejich vlastních domech. Laický ráz těchto společností zůstává přitom zachován.

Světské společnosti

11. Světské společnosti nejsou sice řeholními společnostmi, ale přesto mají pravý a úplný závazek zachovávat evangelijní rady ve světě, uznaný církví. Pro muže i ženy, laiky i kleriky, kteří žijí ve světě, tento závazek přináší posvěcení. Proto ať usilují hlavně o úplné odevzdání se Bohu v dokonalé lásce. Společnosti samy ať si zachovají svůj vlastní a zvláštní ráz, totiž světský, aby mohly ve světě a jakoby z jeho středu účinně a všude vykonávat apoštolát, pro který vznikly. Přesto ať si dobře uvědomí, že nemohou zastávat tak velký úkol, nebudou-li jejich členové pečlivě vzděláni v náboženském i světském vědění; jen tak budou opravdu kvasem ve světě pro posilu a růst Kristova těla. Představení ať tedy vážně pečují o výchovu členů, zejména duchovní, a o jejich další vzdělávání.

Čistota

12. Čistota „pro nebeské království (srv. Mt 19,12), kterou řeholní osoby slibují, se má považovat za znamenitý dar milosti. Osvobozuje totiž srdce člověka zvláštním způsobem (srv. 1Kor 7,32-35), aby se více rozhořelo láskou k Bohu a ke všem lidem. Proto je zvláštním znamením nebeských darů a nejvhodnějším prostředkem, aby se řeholní osoby mohly horlivě oddat Boží službě a apoštolským pracím. Takto všem věřícím připomínají podivuhodný sňatek, který byl ustaven Bohem a plně se zjeví v příštím věku, totiž spojení církve s jediným ženichem Kristem. Řeholní osoby se proto mají snažit, aby věrně zachovávaly své sliby, věřily Pánovým slovům, opíraly se o Boží pomoc a nespolehaly na vlastní síly, umrtvovaly se a střežily své smysly. Ať nezanedbávají ani přirozené prostředky, které napomáhají duševnímu i tělesnému zdraví. Tak se nenechají ovlivnit mylnými názory, které prohlašují dokonalou zdrženlivost za nemožnou nebo škodlivou lidskému rozvoji, a duchovním instinktem odmítnou všechno, co uvádí čistotu do nebezpečí. Mimoto ať pamatují všichni, zvláště představení, že se čistota zachová bezpečněji, když mezi řeholníky vládne ve společném životě opravdová láska jako mezi sourozenci. Zachovávání dokonalé zdrženlivosti se bezprostředně dotýká zvláště hlubokých sklonů lidské přirozenosti. Proto ať uchazeči přistupují ke slibu čistoty a jsou k němu připuštěni teprve po opravdu dostatečném vyzkoušení a s náležitou zralostí duševní i citovou. Mají být nejen upozorněni na nebezpečí ohrožující čistotu, ale také poučeni v tom smyslu, aby celibát zasvěcený Bohu přijali k celistvému rozvoji vlastní osoby.

Chudoba

13. Dobrovolná chudoba s úmyslem následovat Krista je znamením tohoto následování a zejména dnes se velmi hodnotí. Řeholníci ji mají svědomitě zachovávat a podle potřeby vyjadřovat i novými způsoby. Je účastí na chudobě Kristově. On, bohatý, se pro nás stal chudým, abychom my z jeho chudoby zbohatli (srv. 2Kor 8,9; Mt 8,20).

Pro řeholní chudobu však nestačí, aby podřízení byli závislí na představených v užívání věcí, ale je třeba, aby byli chudí ve skutečnosti i ve smýšlení a aby měli svůj poklad v nebi (srv. Mt 6,20). Ať se každý při plnění svých úkolů cítí vázán všeobecným zákonem práce. Když si však takto opatřují, co potřebují pro obživu a pro činnost, ať odloží všechnu nepatřičnou starostlivost a svěří se prozřetelnosti nebeského Otce (srv. Mt 6,25).

Řeholní kongregace mohou ve svých stanovách dovolit, aby se členové zřekli dědictví, které jim připadlo nebo ještě připadne.

Společnosti jako takové ať se snaží vydávat jakoby společné svědectví chudoby, s ohledem na místní poměry. Ať ochotně dávají ze svého majetku na jiné potřeby církve a na podporu chudých; ty mají všichni řeholníci milovat láskou Kristovou (srv. Mt 19,21; 25,34-46; Jak 2,15-16; 1Jan 3,17). Provincie a domy společností ať se navzájem dělí o hmotné prostředky tak, aby ty, které mají více, pomáhaly těm, které trpí nouzí.

Společnosti mají sice, v rámci svých řeholí a stanov, právo vlastnit vše, co je nutné k pozemskému životu a k práci, ať se však vyhnou každému zdání přepychu, bažení po zisku a hromadění majetku.

Poslušnost

14. Slibem poslušnosti odevzdávají řeholní osoby Bohu úplně svou vůli a obětují mu tak sebe. Tím se spojují pevněji a jistěji se spasitelnou vůlí Boží. Řídí se příkladem Ježíše Krista, který přišel, aby plnil vůli Otce (srv. Jan 4,34; 5,30; Žid 10,7; Ž 39,9), „vzal na sebe přirozenost služebníka (Flp 2,7) a zakusil, co je utrpení a poslušnost (srv. Žid 5,8). Pod vlivem Ducha svatého se řeholníci s vírou podrobují představeným jako Božím zástupcům. Jimi se nechávají vést k službě všem bratřím v Kristu, jako Kristus sám v podrobenosti Otci sloužil bratřím a položil svůj život za vykoupení mnohých (srv. Mt 20,28; Jan 10,14-18). Tím jsou těsněji připoutáni ke službě církvi a snaží se dosáhnout Kristovy plnosti (srv. Ef 4, 13).

Ať se tedy členové v duchu víry a lásky k Boží vůli pokorně podrobují svým představeným podle řehole a stanov. Ať k provádění rozkazů a k plnění svěřených úkolů nasadí sílu svého rozumu a vůle, své dary přirozené i nadpřirozené s vědomím, že tím přispívají k budování Kristova Těla podle Božího plánu. Taková řeholní poslušnost ani zdaleka nezmenšuje důstojnost lidské osoby, ale naopak ji přivádí k zralosti větší svobodou Božích dětí.

Představení se však budou odpovídat za svěřené duše (srv. Žid 13,17). Ať tedy při plnění svého úřadu dbají na Boží vůli, uplatňují svou autoritu v duchu služby bratřím, aby jim ztělesňovali lásku, jakou je miluje Bůh. Ať vedou podřízené jako Boží děti a s úctou k lidské osobě a ať u nich podporují dobrovolnou podřízenost. Proto jim musí ponechat zvláště povinnou svobodu ohledně svátosti pokání a duchovního vedení. Ať vedou své podřízené k tomu, aby při vykonávání svých úkolů a při přijímání nových prací spolupracovali v činné a odpovědné poslušnosti. Představení ať je ochotně vyslechnou a podporují jejich společné snahy pro dobro společnosti a církve; přitom však zůstává nedotčeno jejich právo rozhodovat a přikazovat, co se má dělat.

Kapituly a rady ať svědomitě plní úlohu, svěřenou jim při řízení, a každá svým způsobem ať vyjadřuje účast a zájem všech členů o blaho celého společenství.

Společný život

15. Podle příkladu prvotní církve, kdy množství věřících mělo jedno srdce a jednu duši (srv. Sk 4,32), má být společný život, posilovaný naukou evangelia, posvátnou liturgií a zejména Eucharistií, trvale prožíván v modlitbě a společenství téhož ducha (srv. Sk 2,42). Při bratrském soužití ať se řeholníci jako Kristovy údy navzájem předcházejí v uctivosti (srv. Řím 12,10) a nesou břemena jeden druhého (srv. Gal. 6,2). Protože Duch svatý vlil do srdcí božskou lásku (srv. Řím 5,5), těší se společenství, shromážděné ve jménu Páně jako pravá rodina, z jeho přítomnosti (srv. Mt 18,20). Láska je však naplněním zákona (srv. Řím 13,10) a svorníkem dokonalosti (srv. Kol 3,14); láskou, jak víme, jsme přešli ze smrti do života (srv. 1Jan 3,14). Navíc jednota mezi bratry je znamením Kristova příchodu (srv. Jan 13,35; 17,21) a vyvěrá z ní velká apoštolská síla.

Aby se mezi členy prohloubily bratrské svazky, mají být ti, kterým se říká bratři laici, spolupracovníci nebo podobně, těsně zapojeni do života a činnosti komunity. Má se usilovat o to, aby ženské společnosti dospěly k jedinému druhu sester, pokud okolnosti opravdu nevyžadují jiné řešení. V tom případě se má zachovat jenom ten rozdíl mezi osobami, který je dán růzností činností, k nimž jsou jednotlivé sestry určeny zvláštním Božím povoláním nebo zvláštními schopnostmi.

Mužské kláštery a společnosti, které nejsou pouze laické, mohou podle své povahy v mezích svých stanov přijímat kleriky a laiky, ale stejným způsobem a se stejnými právy a povinnostmi, kromě těch, které vyplývají z kněžského svěcení.

Klauzura mnišek

16. Papežská klauzura mnišek s životem výhradně kontemplativním má zůstat i nadále. Ať je však přizpůsobena časovým a místním podmínkám a zastaralé zvyklosti ať jsou odstraněny. V této věci je třeba slyšet přání klášterů samých.

Jiné mnišky, věnující se podle svých stanov vnější apoštolské činnosti, necht' jsou vyňaty z papežské klauzury, aby mohly lépe plnit svěřené apoštolské úkoly. Má se však zachovávat klauzura předepsaná stanovami.

Řeholní oděv

17. Řeholní oděv je znamením zasvěcení. Ať je jednoduchý a skromný, chudý i slušný. Mimoto ať vyhovuje zdravotním požadavkům, ať odpovídá časovým a místním poměrům a také potřebám služby. Oděv jak mužů, tak žen, který se nesrovnává s těmito směrnicemi, je třeba změnit.

Výchova řeholních osob

18. Přizpůsobená obnova společenství závisí nejvíce na výchově jejich členů. Proto ani řeholníci nekneží a řeholnice nemají být posíláni do apoštolské práce bezprostředně po noviciátě, nýbrž v domech k tomu určených ať pokračuje jejich vzdělání náboženské a apoštolské, teoretické i praktické; mohou přitom získat i příslušnou kvalifikaci.

Aby však nezůstalo jen při vnějším přizpůsobení řeholního života a aby ti, kteří se podle svého zaměření věnují činnému apoštolátu, stačili na svůj úkol, ať jsou jim úměrně k duševním schopnostem a osobní povaze poskytnuty znalosti o způsobu života, cítění a myšlení dnešní společnosti. Vzdělání se má uskutečňovat souladným spojením jednotlivých prvků, aby tak přispělo k jednotě života řeholníků.

Toto duchovní, naukové i praktické vzdělání ať se členové snaží svědomitě zdokonalovat po celý svůj život. Představení ať jim k tomu v rámci možností poskytují příležitost, prostředky a čas. Rovněž je povinností představených starat se o nejlepší výběr a pečlivou přípravu vedoucích, duchovních vůdců a profesorů.

Zakládání nových společností

19. Při zakládání nových společností ať se důkladně uváží zdali jsou nutné nebo aspoň velmi užitečné a zdali mají možnost růstu, aby nevznikaly neuváženě společnosti bez užitku nebo bez dostatečné životnosti. Zejména v mladých církvích ať se podporují a pěstují takové formy řeholního života, které budou mít na zřeteli povahu a mravy obyvatel i místní zvyky a podmínky.

Přizpůsobení činnosti potřebám církve

20. Společnosti ať si věrně ponechají a vykonávají svou vlastní činnost. Se zřetelem k prospěchu celé církve a diecézi ať ji přizpůsobí časovým a místním potřebám tím, že použijí vhodných i nových prostředků a upustí od takových prací, které dnes neodpovídají duchu a vlastnímu rázu společnosti.

Misionářský duch ať se v řeholních společnostech plně uchovává a podle jejich zvláštního rázu ať se přizpůsobí dnešním podmínkám, aby hlásání evangelia u všech národů bylo účinnější.

Společnosti a kláštery bez naděje na rozvoj

21. Společnostem a klášterům, které podle úsudku Svatého stolce, po vyslechnutí příslušných místních ordinářů, nedávají oprávněnou naději na další plně působení, ať se zakáže přijímat v budoucnu novice. Je-li to možné, ať se spojí se společností nebo klášterem životnějším, který se od nich příliš neliší ani účinkem, ani duchem.

Spojování řeholních společností

22. Společnosti a svéprávné kláštery, pokud je to vhodné a se schválením Svatého stolce, ať vytvoří mezi sebou federace, jestliže náleží nějakým způsobem k téže řeholní rodině; nebo unie, mají-li skoro stejné stanovky a zvyklosti a oživuje-li je též duch, zejména když jsou příliš malé; anebo sdružení, jestliže se věnují stejné nebo podobné vnější činnosti.

Konference vyšších představených

23. Ať se podporují konference či rady vyšších představených, zřízené Svatým stolcem. Mohou velmi napomáhat k tomu, aby

jednotlivé společnosti dosáhly plněji svého cíle, aby účinněji spolupracovaly pro dobro církve, aby rovnoměrněji rozdělovaly dělníky evangelia na určitém území, i k tomu, aby mohly projednávat společné záležitosti řeholních osob. Při vykonávání apoštolátu je nutné zabezpečit náležitý soulad a spolupráci s biskupskými konferencemi.

Takové konference se mohou vytvořit i pro světské společnosti.

Podporování řeholních povolání

24. Kněží a křesťanští vychovatelé ať se opravdově snaží, při pečlivém a svědomitém výběru, o nový růst řeholních povolání, který by plně odpovídal potřebám církve. I při běžných kázáních ať častěji mluví o evangelijních radách a o vstupu do řeholního stavu. Rodiče ať křesťanskou výchovou pěstují a chrání v srdcích svých dětí povolání k řeholnímu životu. Společnostem je dovoleno, aby pro vzbuzení povolání informovaly o sobě veřejnost a hledaly dorost. Má se to však dělat s náležitou rozvahou a podle směrnic vydaných Svatým stolcem a místním ordinářem. Ať si však řeholníci uvědomí, že nejlepším doporučením jejich společnosti a pozváním k řeholnímu životu je příklad jejich vlastního života.

Závěr

25. Společnosti, pro které jsou stanoveny tyto normy přizpůsobené obnovy, necht' s ochotou odpovídají svému povolání od Boha a svému poslání v církvi dnes. Neboť posvátný sněm vysoce hodnotí jejich život v čistotě, chudobě a poslušnosti, jehož vzorem je sám Kristus Pán. Skládá pevnou naději v plodnost jejich skrytého i zjevného působení. Proto svou neporušenou vírou, láskou k Bohu a bližnímu, láskou ke kříži a nadějí na budoucí slávu ať všichni řeholníci

šíří v celém světě Kristovu radostnou zvěst, aby všichni viděli jejich svědectví a aby byl oslavován náš Otec, který je v nebesích (srv. Mt 5,16). Tak budou na přímluvu laskavé Matky Boží Panny Marie, „jejíž život je pro všechny pravidlem chování (sv. Ambrož, De Virginitate, II, 2,15), den ze dne růst a přinášet stále hojnější plody spásy.

S tím vším vcelku i jednotlivě, co bylo stanoveno v tomto dekretu, souhlasili otcové posvátného sněmu. A my apoštolskou mocí Kristem nám svěřenou spolu se ctihodnými otcí v Duchu svatém to schvalujeme, rozhodujeme a ustanovujeme, a co takto sněm ustanovil, k Boží slávě přikazujeme vyhlásit.

V Římě u svatého Petra dne 28. října 1965.

Já Pavel, biskup katolické církve
Následují podpisy otců.

OBSAH

01. Předmluva	21
02. Všeobecné zásady přizpůsobené obnovy	22
03. Praktická měřítko přizpůsobené obnovy	23
04. Kdo má provádět tuto přizpůsobenou obnovu	23
05. Některé prvky společné všem formám řeholního života	23
06. Prvenství duchovního života	24
07. Společnosti výlučně rozjímavé	24
08. Společnosti věnující se apoštolátu	25
09. Je nutné zachovat mnišský a klášterní život	25
10. Laický řeholní život	26
11. Světské společnosti	26

12. Čistota	26
13. Chudoba	27
14. Poslušnost	27
15. Společný život	28
16. Klauzura mnišek	29
17. Řeholní oděv	29
18. Výchova řeholních osob	29
19. Zakládání nových společností	30
20. Přizpůsobení činnosti potřebám církve	30
21. Společnosti a kláštery bez naděje na rozvoj	30
22. Spojování řeholních společností	30
23. Konference vyšších představených	31
24. Podporování řeholních povolání	31
25. Závěr	31